

YEDİ DIYAR GEÇİDİ

3

SAMANTHA
ELLEN
BOUND

GENÇ
T
TİMAS

Çağrı

Celeste meyveli krepler, jambonlu ve peynirli kruvasanlar ve en sevdiği, fırından taze çıkmış zencefilli kurabiyelerden oluşan şahane Paskalya kahvaltısını yapıyordu ki, uzun boylu biri yeni sabahlığıyla arka kapıdan içeri girdi.

“Biri beni çağırdı!”

Kahvaltı masasının etrafında Celeste, küçük kız kardeşi Esmе, annesi, babası ve büyükannesi olmak üzere beş kişi oturuyorlardı. Hepsi şaşkınlıkla başını kaldırdı. Bir çataldan sosa bulanmış bir krep düştü.

Karşılarında Ferd duruyordu; Diyarların gezgini, Yedi Diyar Geçidi'nin sahibi, saygıdeğer kuzenleri ve Celeste'in deyimiyle davetsiz misafir.

Kuzenini dört aydır görmemişti. Büyükannelerinin onu ve Esmе'yi, Diyarların “çok tehlikeli” olduğunu söyleyerek Yedi Diyar Geçidi'nden gönderdiğinden beri. Ferd o zamandan

beri bir kez bile gelmemişti. şimdi pırıl pırıl enerjisi ve gülümsemesiyle buradaydı.

Celeste çatalını masaya bıraktı.

“Duydunuz mu?” Ferd kollarını açtı. Sabahlık tüm görkemle havalandı. Güneşin doğuşunu yansıtan, mozaik camlara benzeyecek şekilde dikilmiş ve eteklerinde parlak kahverengi bir tavşanın dolaştığı görkemli bir sabahlıktı. “Biri beni çağırıldı!”

“Burada kimse seni çağırmadı,” dedi büyükanneleri, kahve fincanını masaya bırakarak. “Ferdinand, seni görmek çok güzel ama davetsiz misafirler konusundaki kurallarımı biliyorsun.”

“Tuvalete saklanıp evde yokmuş gibi davranmak mı?” dedi Esmе.

Babaları peçeteyle sakalını sildi. “Bunun için biraz geç kaldık.”

“Oo, kahvaltıda ne var?” Ferd büyük bir ilgiyle masayı inceliyordu. “şimdi düşündüm de, biraz acıkmışım.”

Masanın etrafında altı sandalye vardı ama altıncı sandalyeye büyükannelerinin kedisi Russ oturmuştu, Esmе ona zorla tavşan kulağı taktığından keyfi yerinde değildi. Ferd kedinin olduğu tarafa bakmadan Russ uyarır gibi tısladı ve patilerini sandalyenin henüz kaplanmamış olan tek kısmına uzattı.

“Sanırım benden hoşlandı,” dedi Ferd.

Anneleri çaydanlıkla oyalanırken gözlerini kısarak Ferd’е bakıyordu. Kaşları “anahtarlarımı kaybettim” der gibi çatılmıştı.

“Kimsin sen?” diye sordu sonunda.

Celeste anne ve babasının Ferd'ü teyzesinin sürekli seyahat eden, sürekli yeni işlere giren ve ara sıra ziyarete gelen çocuğu olarak hatırlamaları için büyülendiklerini biliyordu. Ferd aslında yaklaşık iki yüz yaşında olan ve hayatının çoğunu başka bir diyarda geçirmiş, büyük büyük büyük kuzenleri olduğu için büyü elbette gerekliydi.

Ferd onlar için her zaman ilginç bir tip olmuştu ve bazen ona karşı biraz temkinli davranıyorlardı ama anne ve babası onu daha önce hiç unutmamıştı. Belki de büyü hafızalarını karıştırıyordu ve biraz düzeltilmesi gerekiyordu. Celeste, büyükannesiyile göz göze gelip tek kaşını kaldırdı ama büyükannesi eliyle bir hareket yaparak onu geçıştirdi.

Ferd hiç vakit kaybetmedi. "Ferdinand Barden, tabii ki." Bir kruvasan alıp içine baktı. İçindekileri yetersiz bulunca buzdolabının yanına gitti. "Kız kardeşinin çocuğu, kızlarının kuzeni ve domatesleri buzdolabında değil, meyve kâsesinde saklamayı seven biri." Yüzünü buruşturarak buzdolabından bir domates aldı ve dilimlemeye başladı. "Wags asla böyle yapmazdı."

Annelerinin yüzünde aniden keyifli bir ifade belirdi. Çatık kaşlarını düzeltti.

"Tabii ya! Ferd! Ne güzel bir sürpriz! Şehre döndüğünü bilmiyordum?"

"Son dakika kararı," dedi Ferd, domatesli kruvasanı ızgaranın altına yerleştirirken. "Ostara (bilmeyenler için Paskalya) ruhunu yayabileceğimi düşündüm."

"Kendini evindeymiş gibi hisset," dedi büyükanneleri alaycı bir tavırla, Ferd'e küçük bir havlu fırlatarak. "Dikkat et, ızgaranın sağ köşesi yakıyor." Şüphyle dışarıya baktı. "O

otobüsü yine benim domateslerimin üzerine indirmedi, değil mi? Onları ezdiysen buzdolabında ya da meyve kâsesinde durmalarının bir anlamı olmaz. Bu yıl zaten tırtıllarla savaş halindeyim.”

“İndirmek mi?” diye sordu babaları. Onun da yüzü, özellikle can sıkıcı bir çengel bulmacayı çözdüğünde olduğu gibi aydınlanmıştı.

Büyükanneleri ayağa kalkıp bir fincan daha aldı. “*Park etmek* demek istemişim tabii ki.” Ferd’e ters ters baktı ve Ferd ona sarılmaya çalışınca küçük havluyla vurdu. “Uzak dur benden.”

“İş için mi seyahat ediyordun?” diye sordu anneleri. Yüzü düştü. “Ah! Ama ben senin ne iş yaptığını unuttum?”

Esmekrepten bir lokma alıp kıs kıs gülerken, Celeste’e “*ne oluyor yahu?*” der gibi bakıyordu.

Ferd sadece sırttı. “Şu anda gezici bir kütüphane işletiyorum. Otobüs de onun için var.”

“Muhteşem,” dedi anneleri. “Orada Celeste için cevherlerin var mı? Okumayı çok sever.”

“Bir sürü var,” dedi Ferd, Celeste’e bilmiş bilmiş sırtırken.

Esmek dışlanmak istemediği için söze girdi. “Otobüste *yı-ğınla* macera var, değil mi Ferd?” dedi, her kelimesini vurgulayarak.

Neyse ki annelerinin dikkati onun berbat performansını fark edemeyecek kadar dağınmıştı. Düşünceli görünüyordu. “Her yere seyahat etmek harika olmalı.”

“Senin için de aynısını söyleyebilirim!” Ferd kruvasanı düzeltti. Büyükannelerinin söylediği gibi sağ tarafı yanmıştı.

“Buna içilir,” diye katıldı babaları, kahve fincanını havaya kaldırarak.

“Eh, sürekli evde tıklıp kaldığım için *ben* buna kesinlikle içemem,” dedi Esmе. Celeste’e abartılı bir şekilde göz kırptı. Bu, Paskalya Tavşanı’nın mutfak penceresinden atlayıp onları yumurta yağmuruna tutması kadar ince bir hareketti.

Ferd keyifle sırtarak kruvasanı alıp mutfakta gezinirken ızgarayı kapatmayı unutmuştu. Kedi tekrar başını kaldırarak, altıncı sandalyedeki hakkını savunmaya hazırlandı. Ancak Ferd sadece kilerdeki küçük merdiveni tutup masanın ucuna doğru itti. Merdivene oturduğunda neredeyse herkesten bir kafa boyu kadar kısaydı.

Halinden memnun olan Russ tekrar uzandı.

Babaları kahve demliğini havaya kaldırdı. “Kahve?”

“Ferdinand çayı tercih eder.” Büyükanneleri iç geçirerek ızgarayı kapattı, Ferd’ün bardağına biraz çay koydu.

Celeste bal dolu kâseyi (biraz önce Esmе’nin dirseğinin dibinde olduğu için hepsini kreplerine dökabiliyordu) Ferd’e doğru itti, Ferd de göz kamaştırıcı gülümsemesiyle ona karşılık verdi. Saçları bu kez bakırımsı bir altın rengindeydi. O çayına bal karıştırırken Celeste kulağındaki yıldızlı küpenin bir müjde gibi parlamışını izledi.

Celeste’in Ormanlar Diyarı’nda Draugr’u yendikten sonra Yedi Diyar Geçidi’nden ayrılmasının üzerinden sadece dört ay geçmişti. Çalkantılı bir yolculuk olmuştu ama korkusu azalmış, yerini tanıdık bir macera özetimine bırakmıştı. Celeste sessizce Ferd’ü seyrederek kötü haberlere dair bir işaret aradı ama kuzeni gerçekten rahat görünüyordu. Ferd’ün yeni boyanmış saçlarına, gösterişli sabahlığına, hevesle çay içişine

baktı. Bunların hepsi iyiye işaretti, bir Geçitler yolculuğunun yaklaşmakta olduğu anlamına gelebilecek işaretlerdi.

“Her zamanki sabahlığına ne oldu?” diye sordu Esmе, krepleri ağzına tıktırırken.

“Bunu beğenmedin mi?” Ferd elini şatafatlı altın süslemelerin üzerinde gezdirdikten sonra sabahlığı silkeledi. “Ama baksana, düğme yerlerinde çanlar var!”

“Hah,” dedi Esmе. “Ben bunu senden önce yapmıştım. Zaten artık benim de kendi sabahlığım var. Gördün mü?”

Kollarını açarak sabahlığını gösterdi. Parlak, gümüş rengi, diz hizasında, pembe kabarık süslemeli ve arkasında tüm görkemiyle şaha kalkmış tek boynuzlu at olan bir sabahlıktı. Tek boynuzlu atın ışıltılı pembe bir boynuzu vardı. Ayrıca gökkuşuğu şeklinde gaz çıkarıyordu.

“Muhteşem,” dedi Ferd, çenesindeki son kruvasan kırıntılarını temizlerken.

“Annemle babam bu yılki Paskalya’da bana ve Celeste’e çikolata yerine giyecek bir şeyler aldılar.”

“Çikolata yerine mi dedin?” Ferd tek kaşını kaldırarak, Esmе’nin etrafını saran folyoya sarılmış çikolata kalesine baktı.

Esmе omuz silkti. “Bu büyükannemden.”

Büyükanneleri kahvesini yudumlarırken kıs kıs güldü. “Kesinlikle benden değil. Onları annenle baban aldı, Paskalya’da yine seyahate çıkacaklarından kendilerini kötü hissettikleri için telafi etmeye çalışıyorlar.”

“Yine mi gidiyorsunuz?” dedi Ferd gülümseyerek. “Bu sefer nereye?”

“Japonya’ya,” dedi anneleri. “Her şey biraz son dakikada oldu. Eski bir doğal kaynakları koruma gezisinde tanıştığımız arkadaşlarımızdan biri Ryukyu Adaları’nda yapay resifler inşa etmek üzerine yeni bir projeye başladı. Biyolojik çeşitliliğin büyük bir kısmı turizm yüzünden mahvolmuş durumda.”

“Bir de aşırı balıkçılık yüzünden,” dedi babaları.

“Ayrıca askeri üslerin inşası,” diye ekledi anneleri. “Bu resifleri inşa etmenin vahşi yaşamı geri dönmeye teşvik edeceğini umuyorlar.”

“Özellikle de Okinawa dugongu*.” Babaları seyrek sakallarına bulaşan kahveyi sildi. “Çok güzel yaratıklar. Bir zamanlar deniz kızı sanılıyorlardı!”

“Sanılıyorlar mıydı?” dedi Ferd, Celeste’e sırtarak. “Peki onların gerçekten bir deniz kızı olmadığını kim söyleyebilir?”

Celeste sırtışını gizlemek için ağzına krep tıktırdı.

“Hırkan yeni mi?” diye sordu Ferd, Esmen’in Paskalya yumurtalarından bir yığın alıp masanın üzerine dizilen Celeste’e bakarak.

“Paskalya için ona bunu aldılar,” dedi Esmen. “Sanki dolağındaki hırkalarla sıkıcı bir hırka dükkânı açamazmış gibi.”

Celeste az kalsın krep yerken boğulacaktı.

“Yeni hırkamı *seviyorum*,” dedi tükürükler saçarak. Kadifemsi bir yünden yapılmıştı ve sağ cebinde ona Geçitlerdeki bebek Leshy’yi hatırlatan küçük bir fide vardı. Ayrıca en sevdiği ekose elbisesine de çok yakışmıştı.

“Ağzın doluyken konuşma,” diye cevap verdi Esmen.

---

* Kızıldeniz ve Hint Okyanusu sularında yaşayan ve bitkiyle beslenen bir çeşit memeli hayvan. -çevirmen notu (ç.n.)

“Birinin seni çağırdığını mı söylemiştin?” diye sordu büyükanneleri, iki torunu arasındaki olası bir ağız dalaşını nasıl yatıştıracağı konusunda bolca tecrübesi vardı.

“Hmm?” Ferd bir şekilde yumurtaları üst üste koyup dengeleyerek onları tavşan şekline soktu. “Ah, evet. Çağırıldım. Bu ben oluyorum.”

“Nereye?” diye sordu anneleri, mucizevi yumurta yığınının izlerken. Yüzünde yine biraz hayalperest bir ifade belirmişti.

“Buraya tabii ki!” Ferd kollarını iki yana açtı. Kedi bu ani hareket karşısında miyavladı.

Fakat Celeste kuzeninin yalan söylediğini biliyordu. İçinde, çağrının Altın Kuş Tüyü Teşkilatı’ndan geldiğine ve Ferd’ün de bu çağrıdan kaçtığına dair çok güçlü bir his vardı.

“Biri bana peçete çağırabilir mi acaba?” diye sordu sakallarına kahve, bal ve erimiş peynir bulaşmış olan babaları.

“Gitmeden önce sakallarını tıraş etmen gerekecek,” dedi anneleri, gözlerini kırpıştırarak buldukları ana geri döndüğünde. “O sakallarla uğraşmak zorunda kaldığında dalış maskenin su sızdırdığını biliyorsun.”

“Yine de büyük maviye dikkat etmelisiniz,” dedi Ferd. “Dipsiz yerler, okyanuslar. Yüzde sekseni keşfedilmemiş. Yer altının derinlikleri. Hareket eden tektonik plakalar. Volkanik obruklar. Elli metre yüksekliğinde yosun ormanları. Derinlerde ne saklandığını kim bilebilir?”

“Umarım birkaç deniz kızı,” diye şaka yaptı babaları.

“Saçmalama baba,” dedi Esmе, gözlerinde hınzır bir parlaklıkla. “Deniz kızı diye bir şey yoktur.”

Ancak anneleri garip bir şekilde Ferd'e bakıyordu, sanki tüm bu konuşmalarda o kadar da aptalca görünmeyen bir şey, *herhangi bir şey* vardı.

“Peki orada ne *var?*” diye usulca sordu anneleri. Sanki bir anda hafızası silinmişti, yüzünde bomboş bir ifade vardı.

Babaları her şeyden habersiz sakalını düzeltmeye başladı. Büyükkanneleri küçük havlusuyla Ferd'e vurdu. Esmeye çikolata kalesine bakakaldı. Ferd büyük bir dikkatle kızların annesini izliyordu. Celeste ise çay bardağının arkasından tüm olan biteni gözlemliyordu.

“Miyav!” dedi Russ ve Ferd'ün çikolata yığınının patisini vurdu.

Yumurtalar kahvaltılık masasının altına yuvarlanırken garip atmosfer kayboldu.

“Kötü kedi,” dedi Esmeye. “Onlar iyi çikolatalardan, naneli ve bal petekli.”

“Miyav!” Russ kibirli bir şekilde sandalyeden atladı, patisiyle bir yumurtayı yakalayıp koridorun ucuna doğru itti.

“Ah, o umurumda değil,” dedi Esmeye. “O iğrenç lokumlu olandandı.”

“Bu hakarettir!” dedi babası.

“Asıl hakaret senin hâlâ bavulunu hazırlamamış olman,” dedi anneleri. “Öğleden sonra uçağımız olduğunu unuttun mu?”

“Bavul hazırlamaktan nefret ediyorum!” dedi babaları. “Yırtılmamış ve birbirinin eşi olan birden fazla çorap bulmayı beklediğini düşünsene.”

“Bunu duyan da onun son yirmi yıldır yetişkin olmadığını düşünür,” dedi anneleri, ayağa kalkıp çikolatalı yumurtalara basmamaya çalışırken. “Esmeye, şunları temizle lütfen. Hepsini bir kerede de yeme. Bunlar sana bir hafta yeter. En az.”

“Bu nasıl bir düşünce?” diye haykırdı ailedeki bir diğer tatlı düşkünü babaları. “Çikolata uzun süre *yetmesi* için tasarlanmadı.”

Russ lokumlu yumurta çikolatayı kapıldığı gibi mutfağa kayarak girdi ve az kalsın annelerini düşürecek.

“Kelimenin tam anlamıyla bana düşüyorsun, ha?” dedi babaları, yanından geçerken annelerini yakalayarak.

Masanın altında yumurtaları toplayan Esmeye acıyla uzun uzun inledi.

Ferd sabahlığını Russ’ın meraklı pençelerinden çekip aldı. “Kahvaltının sadece Geçitlerde biraz kaotik olmadığını bilmek iyi oldu.”

“Nerede-ne?” dedi anneleri. Kibirli bir selam verip koridor da kahramanca yürüyen ve kediyi kılıç dövüşü yapıyormuş gibi davranan babalarına doğru bayılıyormuş gibi yaptı.

“Evet, nerede-ne?” diye tekrar etti büyükanneleri, Ferd’e ters ters bakarak.

Celeste biraz daha dik oturdu. Bu her şeyi doğruluyordu: Ferd bazı şeyleri böyle ağzından çıkarıyorsa, kesinlikle aklını kurcalayan bir şey vardı.

“Geçitler,” dedi Ferd, bir yumurta çikolatayı sabahlığının cebine sokarken. “Ben şey, otobüse böyle diyorum. Kahvaltı yaparken tam bir kaos çıkıyor. *Café au lait’min* tadını çıkarmaya çalışıyorum ve bir milyon küçük çocuk yemeklerini mi-

delerinden önce kitaplarına dolduruyor. Bu bir alfabecinin en kötü kâbusu!”

“Otobüsün adının Bonnie olduğunu sanıyordum.” Anneleri boş bir ifadeyle pencereden dışarı bakarken, az kalsın geri dönen Russ’ın üzerine basıyordu ki Russ bu terbiyesizlik karşısında miyavladı.

“Pekâlâ, huysuz şey.” Anneleri kediye gülümsedi. “En iyisi ben gidip babanızın dokuz kitap alıp bir çift bile temiz iç çamaşırı almamasını engelleseyim.”

“Pasaportun ateş kuşu heykelinin yanındaki rafta,” dedi Esmе, masanın altından. “Sana hatırlatmamı söylemiştin.”

“Evet, öyle yapmıştım,” dedi anneleri. “Teşekkürler, Kıvırcık.”

“Iyy,” dedi Esmе. “Bana öyle deme.”

Oysa Celeste, Esmе’nin masanın altından saçlarıyla oynadığını biliyordu.

“Sakın o krepler ziyan olmasın,” dedi annesi, Celeste’in tabağına biraz daha krep koyup yanağındaki pudra şekerini silerken.

“Kahvaltı için teşekkürler,” demeyi başardı Celeste, ağzı doluyken.

“Benim için bir zevkti tatlım,” dedi annesi, Celeste’in çenesini tutup daha fazla pudra şekeri arıyormuş gibi yaparak. Sonra Celeste’in başının üstünü öptü. “Hırka harika görünüyor.” Esmе’nin yumurtalarından birini mıncıkladıktan sonra Ferd’e gülümsedi. “Seni de görmek bir zevkti Ferdinand. Kırk yılda bir değil, daha sık gel tamam mı?”

“Usulüne uygun şekilde çağrılmayı bekleyeceğim,” dedi Ferd.

Russ, Ferd’ün hoş karşılanmayacağını açıkça belirtircesine miyavladı.

Anneleri üst kata çıkar çıkmaz, büyükanneleri Ferd’e dönüp el havlusunu savurdu.

“Bütün bunların anlamı neydi? Yer altının derinlikleri ve keşfedilmemiş okyanuslar ve *abb, orada gerçekten ne var acaba?* Yerin kulağı vardır, Ferdinand Barden.”

“Oldukça büyük bir kulak olmalı,” dedi Esmе, elinde bir kucak dolusu yumurtayla masanın altından fırlayarak.

Ferd gerindi. “Özür dilerim. Beynimin içi biraz karışık. Buraya özel bir amaçla geldim ama nefis bir kahvaltı ve çok etkileyici bir kedi yüzünden dikkatim dağıldı.”

Russ mutfakta yere otururken sıkılmış gibi görünüyordu.

Celeste boğazını temizledi. “Peki, bu özel amaç tam olarak *nedir?*”

“Hem annem neden bu kadar tuhaf davranıyordu?” diye ekledi Esmе.

“Çok uzun süredir o aptal büyüünün etkisi altında,” dedi büyükanneleri. “Kafasını karıştırıyor, Ferdinand. Gerçek anıları büyülenmiş olanlarla birbirine karıştırıyor.”

“Gerçek anıları mı?” diye sordu Celeste.

“Hı hı,” dedi Ferd, Celeste’in kreplerinden biraz çalarak. “Hafif ekşi süt mü kullandınız? İyi seçim. Her zaman tadından anlaşılıyor.”

“İyy,” dedi Esmе. “Bir keresinde yanlışlıkla içmiştim ve tadı koyu kustumuk gibiydi.”

“Ama onunla harika hamur yoğurabilirsin,” dedi Ferd. “Ayrıca evet, annen senden birkaç yaş daha büyükken Geçitlerde kendi maceralarını yaşamıştı. Şimdi neden bütün dünyayı dolaşiyor sanıyorsun? Macera onun kanına küçük yaşta işlemişti.”

Celeste krepten bir lokma alırken boğazında kaldı. “Annem Diyarlar arasında seyahat etmiş olsaydı bize söylerdi! Hem Geçitler maceraları *yaşadıysa*, neden şimdi kendi maceralarımızı bir sır olarak saklamak zorundayız?”

Ferd yıldız küpesiyle oynadı. “Çünkü maceralarını hatırlamıyor.”

Celeste’in tüm vücudu buz kesti ve omurgasından aşağı iğrenç ve rahatsız edici bir şey süzüldü. “Neden Diyarları unutmasını istiyorsun ki?”

“Orada çok kötü bir deneyim yaşadım, tatlım,” dedi büyü-kannesi nazikçe. Russ’ın fırlayıp hızlıca kucağına yerleşmesiyle nezaketi kayboldu. “Maalesef oldukça travmatik bir olaydı. Teşkilat işin içine karıştı. Annene hafıza büyüsünün yapılmasını kabul etmemiz şartıyla Dünya’ya dönmesine izin verdiler.”

“Bu büyü de ona Diyarlarla ilgili tüm anılarını unutturdu mu? Ya annen onları hatırlamak isteseydi?” Celeste için bu akla gelebilecek en kötü ceza gibi görünüyordu. Belki Diyarlarla ilgili tüm anıları pek de mutlu anılar değildi ama yaşadığı harika maceraları *hiç* hatırlamamak...

“Maalesef bu kararı verecek durumda değildi,” dedi büyü-kannesi.

Celeste öfkeden titrediğini hissetti. “*Benim* hafızamı siler miydiniz?”

Ferd çayının son yudumunu da içti. “Eğer bu senin hayatta kalman anlamına geliyorsa, evet.”

Sessizlik çöktü, garip bir sessizlikti. Fakat Esmе sessizliği bozdu.

“Ferd, sen Peter Pan gibisin,” dedi, yumurta yığınıni yeniden yerleştirmeye başlarken. “Bilirsin işte, Wendy ile birlikte. Wendy macera yaşamak için çok yaşlı ve sıkıcı olduğunda Peter Pan, Wendy’nin kızı için geri döner.”

Ferd dudaklarını büzdü. “Pan adında bir karakterle karşılaştırılmanın ironik tarafına yabancı değilim.”

“Ama bu kez iki Wendy var,” dedi Esmе. “Aslında ben de Kaptan Kanca olabilirim. Zaten korsan ceketim de var.”

“Kaptan Kanca’yı bir timsah yiyor,” dedi Celeste.

“O zaman kesinlikle Tinkerbelle’im,” dedi Esmе.

“Pan’den ne haber?” diye sordu Celeste. “Hâlâ kayıp mı?”

Ferd omuz silkerek sabahlığının kollarını inceledi. “Pan’den haber yok. Puddlefoot’tan da haber yok,” dedi Celeste’e özür dilercesine bakarak. “Son maceramızdan beri Diyarlarda kaos var. Teşkilat’a, Kızılkafe ve ayaklanmasını şimdiye kadar yönetme şekillerine dair çok fazla tepki var. Karakolların dışında zaten çatlaklar vardı ama şimdi o büyük eski dayanıklı yapının *içinde* de çatlaklar var gibi görünüyor. Görünüşe göre Altın Kuş Tüyü Teşkilatı’nda teşkilatlanma problemleri yaşanıyor.”

“Hmm,” dedi büyükanneleri. “Yine de çağırıldığına göre hâlâ onların radarındasın Ferdinand.”

“Ah, benim modam hiç geçmiyor,” dedi Ferd. “Bu yüzden beni çağırdılar. Bir sonraki durak, kriz görüşmeleri için Dağlar Diyarı.”

Esmeye bir yumurtanın paketini açıp folyosunu Celeste'e fırlattı. "Neden oraya? Kriz ne peki?"

Celeste iç çekti. "Son iki yılda olanlardan haberin yok mu?"

"Pekâlâ, Wendy," dedi Esmeye. "Demek istediğim, bunun özel bir nedeni var mı?"

"Beni bir Draugr ölüm tuzağına gönderdikleri için büyük bir özür iyi olurdu," dedi Ferd. "Yine de bu, onlar için çok büyük bir istekse, sürekli birbirimizin kuyusunu kazmak yerine, çay ve çörek eşliğinde bu cadı taşlarının geri kalanını ele geçirmek ve Kızılkafa Ekspres'i durdurmak için nasıl birlikte çalışabileceğimiz hakkında güzel bir tartışma da olabilir. Dağlar Diyarı Muhafızı Kirin'in de orada olacağı söyleniyor."

Ferd kalan çayı kupalarına doldururken Celeste'e göz kırptı.

"Ben istemiyorum, teşekkürler," dedi büyükanneleri, çay yerine soğuk kahveye uzanarak. "Madem oraya çağrıldın, neden buradasın?"

Eşi olmayan üç çorap merdiven trabzanından uçarak aralığa düştü. "Şunları çöpe atar mısınız?" diye bağırdı babaları. "Size söylemiştim! Yırtılmışlar!"

Russ büyükannenin kucağından atladı ve sanki şahsına hakaret edilmiş gibi hemen bir çoraba tırnaklarını geçirmeye başladı.

"Biliyor musun, Russ biraz Wags'e benziyor," dedi Esmeye.

Celeste konuşmaların rayından çıkmasının, Geçitlerden ziyade Bardenlara özgü bir şey olup olmadığını merak etmeye başlamıştı.

“Burada olmamın nedeni,” diye devam etti Ferd, “Celeste ve Esmeyi almak. Onları da çağırıyorlar.”

“Oley!” dedi Esmeyi. “Çikolatalarımı yanımda götürebilir miyim?”

“Olmaz,” dedi büyükanneleri. “Diyarların ne kadar tehlikeli bir hal aldığını gördüğümüz için daha birkaç ay önce eve erkenden döndük. Ayrıca Celeste’in yara izi de hâlâ orada.”

Celeste elindeki yara izine baktı. Bu iz, Diyarlarda güçlü bir silah olduğunu kanıtlamıştı ama Dünya’da işe yaramazdı. Birkaç kez onunla deney yapmaya çalışmışsa da sonuç koca bir hiç olmuştu. Celeste bunun kendi yetersizliğinden mi yoksa Diyarların onun büyüsünü tetikleemesinden mi kaynaklandığını bilmiyordu. Ancak Geçitlere geri dönüp pratik yapabilse neler yapabileceği aklından hiç çıkmıyordu.

Ve işte şimdi çağrılmıştı.

Ferd boş boş kruvasan kırıntılarıyla oynadı. “Korkarım gitmemeleri onlar için daha tehlikeli olur. Teşkilat’ın zeytin dalı uzatmaya istekli olduğuna inanmak istesem de –şey, belki de daha çok zeytin çubuğu– teşkilat sistemlerine uymazsam Geçitlerde işleri zorlaştıracak kadar katı ve huysuz olduklarına da inanıyorum.”

“Haha,” dedi Esmeyi. “Teşkilat’ın teşkilatı.”

“İki genç kıza şantaj yapmak,” dedi büyükanneleri. “Ah evet, gerçekten de zor bir evreden geçiyorlarmış gibi görünüyorlar.”

Ferd sırıttı. “Belki de sadece ünlü Barden kardeşlerle tanışmak istiyorlardır! Diyarlarda adlarından sıkça söz ettirdiler. Cadı taşı kurtarıcıları! Kızılkafe’nin en azılı yardakçılarını

yenener! Son birkaç yılın bütün büyük olaylarında bu ikilinin ismi en üst sıralarda yer aldı.”

“EVET!” diye bağırdı Esme. “Biz ünlüyüz!”

“Peki onların varlığını nasıl açıklayacaksın?” diye sordu büyükanneleri. “Dünya’ya açılan portalın gizli bir sır olduğunu sanıyordum.”

“Çoktan halledildi hanımefendi,” dedi Ferd. “Ağaçlar Diyarı’nda olanlardan sonra Teşkilat’a onların Leshy’yi kurtarmaya giderken karşılaştığım iki insan olduğunu söyledim. Diyarların dört bir yanında kaçak insanlar olduğunu herkes bilir; portallar kapandığında sessizce saklanarak hayatlarına devam eden başıboş insanlar. Onları ilk gördüğümde beni bu kadar etkiledikleri için, yumuşak yaşlı yarı-insan kalbim bu zavallı vahşi şeylere acımıştır ve onları Geçitlerde yaşamaya davet etmişimdir belki de.”

“Kaderimde şöhret olduğunu hep biliyordum,” dedi Esme. “Belki bize bir şato verirler.”

Celeste ona bir parça zencefilli çörek fırlattı. Esme’yi ısıkalayıp duvara çarptı ve masanın altına düştü. Russ dikkatle çöreğe baktıktan sonra kedi kapısından fırlayıp tüm Diyarlar için pencereden casusluk yapar gibi görünen bir kuzgunun peşine takıldı.

“Bir düşünsene,” dedi Ferd büyükanneye. “Senin bu iki torunun, insanlar ve yaratıklar arasında bir kez daha barışı sağlamak için motive edici bir güç!”

“Bu hiç hoşuma gitmedi,” dedi büyükanneleri.

Ferd, Celeste'e baktı. Tek kelime etmesine gerek yoktu. İkisi de onun gözünü bile kırpmadan Diyarlara döneceğini biliyordu.

Kısa bir süre önce kendisi de bir maceracı olan büyükannesi de bunu biliyordu.

Başka bir dünyaya çağrıldığınızda, hayır diyemezsiniz.

Büyükanneleri küçük havlusunu bir kez daha savurdu. "Pekâlâ, anne ve babaları çıkana kadar gidemeyiz."

"Elbette!" dedi Ferd. "Böylece kahvaltıyı toplamana yardım etmek için zamanım olur."

"Tek başına toplayabilirsin," dedi büyükanne. "Russ'ı da yanımda götürmem gerekecek."

Ferd kuşkuyla verandada öfkeli kuzgunun üzerine atlamaya çalışan kediye baktı.

Büyükanne biraz kurnazca gülümsedi. "Bence Wags'ın güzel bir mutfak kedisine ihtiyacı var, öyle değil mi?"